

baade Banken og Pengeforholdene i Norge ere ganske forskellige fra vore. Det er 52 Aar siden, at Norges Bank begyndte med 5 Mill. Kr.; hvis Kongeriget Danmarks Hypotekbank var begyndt for 52 Aar siden, saa havde maaske 5 Mill. Kr. den Gang været tilstrækkelige. Vore Kreditforeninger ere kun et Par Aar ældre, de begyndte med slet ingen Grundfond, medens man i Norge gav 5 Mill. Kr. til den Kreditforening, man der startede. Det ærede Medlem var ogsaa bange for at binde 20 Mill. Kr. som Grundkapital og udtalte, at den vilde aldrig kunne komme løs, saa længe der var en Obligation paa Markedet. Vi maa jo dog huske paa, at der forbeholdes Ret til at opsigte Obligationerne, saa der behøver ikke at gaa en saa uendelig lang Tid, hvis man vil afvikle. — Det ærede Medlem mener dernæst, at man ikke skal kunne overføre fra Reservecapital til Grundfonden uden Rigsdagens Samtykke. Jeg mener dog, at naar der er en saadan Garanti, at Reservecapitalen skal være stegen over 5 pCt. af Obligationernes Paalydende, inden et Beløb af den kan overføres til Grundfonden, behøver man ikke at ulejliges Rigsdagen. Man kan dog ikke fratage Administrationen al mulig Beføjelse og henføre den her til Rigsdagen, naar vi ogsaa uden det have alle mulige Garantier. Vi faa jo nu Direktionen, Tilsynsraadet, Finansministeren og Revisorerne, som alle skulle staa til Ansvar for Rigsdagen, saa jeg tror nok, at det kan være tilstrækkeligt.

Med disse Ord skal jeg anbefale Udvalgets Ændringsforslag og anbefale Tinget at forkaste alle Mindretalsændringsforslag.

Dalsgaard: Idet jeg i øvrigt ganske kan henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører, er der dog et Par Ændringsforslag, som jeg kunde ønske at gøre et Par Bemærkninger om. Disse Forslag angaa Forholdet mellem Hypotekbanken og Kreditforeningerne. Det første er Ændringsforslaget under Nr. 29 til § 11, der foreslaar, at en Bestemmelse, som blev indsat af det andet Ting, skal udgaa, en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Købet“ — „sker som Regel direkte hos Kreditforeningerne, hvor disse enten selv betale Laantagerne kontant eller besørge disses Obligationer omsatte for dem“. Da denne Bestemmelse nu en Gang er kommen ind i Lovforslaget i det andet Ting, har jeg haft nogen Betænkelighed ved at

gaa med til at stemme den ud igen; thi Formaalet med den er jo dette, at man saa vidt mulig vil søge at undgaa Mellemspænd i Forholdet mellem Banken og Kreditforeningerne, og dette Formaal er efter mit Skøn særdeles godt. Men da der i Udvalget har været overvejende Stemning for at sætte denne Bestemmelse ud — dels fordi man fandt det rigtigst, at Hypotekbanken blev stillet saa frit som muligt i sine Dispositioner, og dels ogsaa, fordi man frygtede for, at man, ved at opretholde denne Bestemmelse, kunde komme til at lægge et Tryk paa nogle af de Kreditforeninger, der ikke nu omsætte Laantagerens Obligationer, i Retning af at faa dem til at slaa ind paa en ny Praksis, hvad man ikke mente det rigtigst i nogen Maade at søge at tilstræbe, — og da det udtrykkelig fremgaar af Betænkningen, at Udvalget paa ingen mulig Maade vil opfordre Hypotekbanken til ikke at købe hos Kreditforeningerne, hvor det kan ske med Fordel for Laantagerne —, har jeg dog ment at kunne slutte mig til det øvrige Udvalg om at foreslaa Bestemmelsen stemt ud. Det har jeg kunnet saa meget mere, som det var mig bekendt, at enkelte af de herværende Kreditforeninger helst ønskede Bestemmelsen sat ud af Loven.

Endelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslaget under Nr. 33, der ogsaa er stillet til § 11, og som gaar ud paa at foreslaa, at 5te og 6te Punktum i andet Stykke skulle gives en anden Affattelse. Disse Punktummer i § 11 i det foreliggende Forslag gaa ud paa at fastslaa, at forinden Banken paabegynder sine Indkøb af en Kreditforenings Obligationer, kan den stille den Betingelse, at den vedkommende Kreditforenings løbende Serie lukkes og en ny aabnes. Som jeg gjorde opmærksom paa ved første Behandling her i dette høje Ting, fremgaar det af Lovforslagets Motiver, at man ved denne Ret, man her vilde give Banken til at kunne forlange ny Serier aabnede og de nu aabne lukkede, kun tænkte paa, at denne Fordring skulde stilles til en Kreditforening, nemlig Nørrejdsk Landkreditforening, idet man gik ud fra, at de andre Kreditforeningers i Kraft værende Obligationssmasse af løbende Serier var saa lille, at det ikke vilde være af videre Betydning, om der af disse Foreninger blev aabnet ny Serier eller ej. Jeg gjorde ved første Behandling opmærksom paa, at denne Forudsætning ikke holdt Stik. Jeg opgjorde den Gang, at de andre Kredit-